

Pastorală la Învierea Domnului nostru, Iisus Hristos

Anul mântuirii 2017

Iubiților fii duhovnicești, întregului cin monahal și tuturor

credincioșilor dreptslăvitori

Hristos a Înviat !

„De este cineva binecredincios și iubitor de Dumnezeu,
să se bucure de acest praznic frumos și luminat”

Astăzi este ziua bucuriei desăvârșite, în care serbăm biruința lui Hristos asupra morții și asupra păcatului. Spre deosebire de biruințele împăraților pământești, biruința Împăratului ceresc este desăvârșită, veșnică și aducătoare de bucurie tuturor. Biruințele împăraților pământești sunt vremelnice și de cele mai multe ori sunt aducătoare de tristețe căci ele se înfăptuiesc cu multă vărsare de sânge și moarte. Biruința lui Hristos s-a clădit doar cu vărsarea scumpului Său sânge și cu „omorârea morții”. De aceea această biruință este aducătoare de bucurie în cer și pe pământ. Și bucuria aceasta a biruinței lui Hristos, nimeni nu poate să o ia de la noi după cum El Însuși le-a spus ucenicilor săi (Ioan 16:22).

Auzim în cântările din aceste zile sfinte expresiile „omorând moartea”, „cu moartea pe moarte călcând” și multe alte expresii care fac referire la biruința lui Hristos asupra morții. Dar asupra cărei morți e biruința lui Hristos? Și dacă Hristos a biruit moartea, de ce oamenii continuă să moară? Cred că aceste întrebări ni le-am pus măcar o dată fiecare dintre noi. Și, deși credem cu tărie în biruința lui Hristos asupra morții, totuși această biruință ne rămâne neclară deoarece vedem că și după această biruință a lui Hristos, oamenii continuă să moară. Pentru a face lumină în acest caz și a înțelege biruința lui Hristos asupra morții, să ne gândim ce însemna moartea până la Învierea lui Hristos și ce reprezintă ea după Învierea și Înălțarea Lui la Cer. Știm cu toții că până la moartea și mergerea lui Hristos la iad, toți oamenii, începând de la Adam, mergeau în iad datorită zapisului făcut de acesta cu diavolul. Și mergeau în iad nu doar cei morți cu sufletul încă de pe pământ, ci și cei care erau vii sufletește adică viețuiau după legile lui Dumnezeu, iubindu-L pe El. Deci până la Învierea lui Hristos, moartea avea biruință asupra tuturor, mergerea în iad a sufletelor însemnând moarte. Dar această moarte Hristos a biruit-o prin Învierea Sa. Și în ce constă această biruință? Această biruință este puterea de a rămâne vii cu sufletul, după despărțirea acestuia de trup, prin mergerea în Împărăția Cerească.

Pe Hristos ni-L înfățișează Scriptura ca fiind „Soarele Dreptății”, „Raza Tatălui” și „Lumină din Lumină”. De ce această comparație? La fel cum pe pământ nu poate exista viață

fără lumina și căldura soarelui, nici viața sufletească nu poate exista fără ocrotirea lui Hristos. Oricine stă departe de Hristos prin păcat și prin lipsirea de Trupul și Sângele Lui, care ni se oferă prin Taina Euharistiei, deși este viu din punct de vedere biologic, este mort cu sufletul. Dar Hristos a biruit și această moarte! Și nu numai că a biruit-o El, dar ne-a dat și nouă putere să o biruim, prin întoarcerea de la păcat, prin mărturisirea păcatelor și prin împărtășirea cu Sfântul și Preacuratul Său Trup și Sânge care ni se dă prin Taina Euharistiei.

Așadar iată ce moarte a biruit Hristos! Nu moartea biologică care desparte sufletul de trup, ci moartea sufletului.

Regula pe care a lăsat-o Dumnezeu în această lume este ca fiecare făptură, însuflețită sau neînsuflețită, să se întoarcă acolo de unde și-a luat ființă. Apa din mări și oceane se ridică sub formă de vapori și se constituie în nori, dar nu rămâne acolo, ci cade pe pământ sub formă de ploi și ninsori, iar prin râuri se întoarce înapoi în oceane, de unde a plecat. Vegetația crește din pământ, apoi moare, putrezește și se întoarce înapoi în pământ. Și dacă toată natura s-a supus acestei legi a firii lăsată de Dumnezeu, și omul trebuie să se supună și să se comporte în conformitate cu această lege a firii. Moartea biologică nu trebuia biruită, căci prin ea trupul se întoarce în pământul din care a fost luat, respectând această lege a firii. Dar prin biruința lui Hristos asupra morții, prin învierea Lui cu trupul, și trupul nostru a primit darul de a rămâne nemuritor, căci la învierea cea de obște trupul nostru va reînvia preschimbat în trup nestricăcios care va trăi veșnic împreună cu sufletul. Dar moartea sufletului trebuia biruită, căci prin moartea sufletească, sufletul e împiedicat să se întoarcă acolo de unde și-a luat ființă, adică la Dumnezeu. De aceea, Hristos nu a omorât moartea biologică, adică moartea la care ne gândim noi imediat ce auzim cuvântul „MOARTE”, ci a omorât moartea sufletului care ne despărțea de Dumnezeu, și împreună cu sufletul, i-a dat și trupului nemurirea pe care o va primi la învierea cea de obște.

Dumnezeu nu vrea ca oamenii să I se alăture în mod involuntar, ci vrea ca noi să fim împreună lucrători cu el la mântuirea noastră. Dar dacă Hristos a omorât moartea, ce ne mai rămâne nouă de făcut? Noi trebuie să avem grijă să nu ne cuprindă, prin păcat, moartea sufletească în această viață. Dar pentru că suntem fire slabă și neputincioasă, de multe ori cădem în păcate și moartea sufletească se apropie de noi, încă fiind vii cu trupul. Acesta este momentul în care trebuie să ne folosim de biruința lui Hristos asupra morții, și să ne apropiem prin Euharistie de El, Care este Biruitorul morții și Izvorul Vieții. Așadar, dacă ne vom păstra vii cu sufletul în această viață, când va veni momentul morții biologice, acel moment nu va fi și momentul morții sufletești, așa cum era înainte ca Hristos să biruiască moartea. Acel moment va fi prilej de bucurie, când sufletul va merge la viața veșnică. Va fi, așa cum ne spune Mântuitorul în pilda celor zece fecioare, momentul în care sufletele noastre se vor întâlni cu Mirele Hristos și vor intra cu el la nuntă. Nunta este prilej de bucurie și de aceea Hristos se folosește de această pildă a nunții ca să ne arate că prin biruința Lui asupra morții, moartea biologică a trupului nu mai este prilej de întristare, ci de veselie.

Iubiți fii duhovnicești

Suntem datori să mulțumim lui Dumnezeu că am ajuns în pace și bucurie sufletească acest mare praznic al Învierii Domnului. Și pentru că acest praznic îl săvârșim în zile de primăvară, în această vreme de reînnoire a naturii, să ne reînnoim și noi sufletește prin fapte bune și plăcute lui Dumnezeu. Să ne bucurăm sufletește de pacea Bisericii cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu, și cei care sunt departe și cei care sunt aproape, căci Dumnezeu pretutindeni este. Să Îl rugăm pe Dumnezeu să prelungească această pace, atât cât știe El că este spre trebuința Bisericii și spre mântuirea sufletelor noastre. Să ne rugăm și pentru pacea interioară a Bisericii noastre și împreună să ducem mai departe moștenirea lasată nouă de Sfinții Apostoli și de Sfinții Părinți. Să nu încetăm niciodată a lăuda și a proslăvi pe Cel înviat, ca să putem să ajungem la bunătățile cele veșnice și negrăite, prin Darul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu de-viață-făcătorul Duh se cuvine cinstea și puterea, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Cu arhieresti binecuvântări

Î. P. S. ARHIEPISCOP ȘI MITROPOLIT

VLASIE

